

HET STELLETJE IN DE KARAOKEBAR

KORT
ROTTERDAMS



Beeld: © Ruben Hamelink, 2017

Aimée Collomb
Het Lyceum Rotterdam

Zaterdag, 24 juli 2017 om 21:34 uur
Karaokebar in Amsterdam

Nog twee uur. Dan kan ik weg, waarnaartoe weet ik niet. Ik kan niet naar huis, dat is niet meer mijn thuis. Met het beetje geld wat ik hier verdien kan ik niet overnachten in een hostel, of zoiets. Dan maar op straat. Net als gisteren. En eergisteren. 'Ik maak nooit ruzie' hoor ik de man zingen, 'laat mij toch met rust'. Ik wou dat mijn 'vriend' dat ook doet. Mij gewoon eens een keer met rust laten. Nadat ik zwanger van hem was geworden, liet hij mij nooit met rust. Hij wist dat ik daardoor geïrriteerd raakte en dat ik het heus wel zelf kon, maar toch liet hij mij niet met rust. Dag in, dag uit hadden we ruzie. Nu nog steeds eigenlijk, alleen zie ik hem niet meer zo vaak als vroeger.

Ik neem nog een slok van mijn ik-weet-niet-hoeveelste-biertje. Ik weet wel dat als je zwanger bent je niet mag drinken, maar het kan mij niks schelen. Tegenover zie ik een stelletje. Ze zitten bij elkaar op schoot. Ik word misselijk. Misselijk van het gevoel van eenzaamheid. Het meisje zegt iets tegen de jongen en loopt richting het toilet. Ik volg haar. Ik adem diep in voordat ik het toilet binnen ga. Ze staat lippenstick op te doen. Ik loop naar haar toe. Ze kijkt naar mij. Dit is het moment. Ik pak haar beet en zoen haar. Even voel ik een moment van vreugde. Blijdschap. Dat moment wordt abrupt verstoord als ze zich terugtrekt. Woedend loopt ze het toilet uit. Ik stort in. Wat heb ik gedaan?

Ik zak langs de stenen muur. De tranen rollen over mijn wangen. Waarom? Waarom ben ik zo? Waarom ben ik jaloers? Waarom zoende ik haar? Mijn gedachtes slaan op hol. Ik moet rustig worden. Ik pak de sleutel uit mijn broekzak. Ik snij in mijn pols. Rust keert terug in mijn hoofd. Ik kijk naar al mijn sneden. Dit is alweer de veertiende keer. Na een tijdje voor me uit staren in het toilet, ga ik weer naar binnen. Eerst kijk ik even in de spiegel of ik nog rode wallen heb. Nee. Ik open de deur van het toilet. Gelukkig is het stelletje vertrokken. Er staat iemand anders te zingen. Ik neem nog een slokje van mijn bier en ga weer aan het werk.

Zondag, 25 juli 2017 om 01:04 uur
Vijzelstraat, Amsterdam

Weg van de drukte en de mensen. Weg van de zweterige lucht. Hierbuiten is het rustig. Ik dwarrel rond in Amsterdam. Op zoek naar een slaapplek. Dronken mensen strompelen langs me. Een dakloze die begint tegen mij te praten. Vogels vliegen boven mijn hoofd rond. Ik wou dat ik een vogel was. Geen idee hebben van wat er zich in de wereld afspeelt. Het liefst zou ik alles willen vergeten en opnieuw beginnen. En dan uiteindelijk kunnen vliegen. Boven de bergen of over de zee. Zonder zorgen. Gewoon vliegen. Samen.